

Първия учебен ден в “Стенли Харисън”, също като този в много други подобни учебни заведения в САЩ към година 2065-та, не представляваше разграбен по часове стандартен обучителен ден, но не беше и типичното кратко събиране на тийнейджъри с техните класни ръководители. Всъщност, от няколко години във въпросната гимназия се бе превърнало в традиция ученици и учители да се съберат по випуски в няколко различни зали от сградата и да участват в специално създадени игри, представени с помощта на съвременна версия на виртуалната реалност. Игри, които по увлекателни начини припомняха на всички общите правила в училището и някои от основните необходими познания за бъдещото обучение в съответните програми.

Надали за някого би било изненада, че дни като въпросния обикновено бяха сред любимите за утвърден геймър като Брейди Ейбрамс - стига да не му се налагаше по това време да се намира в болничния кабинет в западното крило на същата сграда.

За радост новините бяха позитивни - поне за здравето му.

- Можеш да си спокоен, Брейди - с тези думи, изречени с чаровния английски акцент на симпатичната млада лекарка д-р Алиса Ланкастър, която от сравнително скоро работеше в гимназията, бе положен край на прегледа. - В идеално здраве си, въпреки неприятния удар в стомаха.

Момчето я погледна унило, а този негов поглед нямаше как автоматично да не подсказва на жената, че не физическа травма тормозеше момчето най-много в момента. Тя сложи ръка на рамото му и изрече със съчувствие:

- Не се потискай. В гимназията понякога е така, но това ще отmine. Е, вярно, че вероятно нямам право да говоря много-много, тъй като не съм учила в американска гимназия като твоята, но смея да твърдя, че дори и за краткия си период на това работно място вече съм си създала идеална представа.

- А някога случвало ли се е неволите в живота ти да ти се случват заради едно глупаво увлечение? - Брейди реши да вдигне погледа си към жената, която освен училищна лекарка бе и близка приятелка на семейството му. - И копнежа ти просто да бъдеш забелязана от човека, по когото си падаш още от малка, да те доведе до... такава ситуация...

Огледа кабинета, после мерна и отражението си в огледалото, закачено на стената встрани. И се намръщи сам на себе си.

- Не само младежките тръпки биха могли да ни доведат до нелепи моменти - отбеляза д-р Ланкастър, подсмиввайки се и добавяйки саркастично. - Повярвай ми, имам по-необичаен опит в тази сфера, отколкото можеш да предположиш. И мога да ти споделя една от основните поуки, които аз лично си взех във времето - не се захващай за миналото, тъй като от него можеш само да се учиш. Вчерашното ни ‘аз’ си остава в онова ‘вчера’ - днес сме други хора.

- Е, при мен видимо все още не става въпрос за *вчера*, а за *днес*. - позволи си да припомни саркастично младежът.

- ‘Вчера’ невинаги измерва само астрономичния ден. Но ти си достатъчно умен, за да го знаеш, убедена съм - отбеляза закачливо д-р Ланкастър и дори намигна шеговито на момчето.

Брейди се подсмихна леко, бегло забележимо, но пък искрено.

- Спокойно би могла да бъдеш и психолог на училището - подметна той.
- И други са ми го казвали - отвърна все така подсмихната лекарката, а точно по време на нейните думи на вратата се потропа.

Момчето потрепери със смесени чувства, но пък д-р Ланкастър само погледна натам и каза спокойно:

- Влез.

В стаята бавно пристъпиха още няколко тийнейджъра - Кейлъб, Тод, Дайами и още едно момче и момиче на същата или сходна възраст. Първите двама от тях погледнаха към Брейди с гузни изражения.

- Приятел... разбрахме какво е станало! И не знаеш колко съжаляваме! - извика Тод.
- Искане ни се да можем да ти се компенсираме задето те завлякохме на онзи купон и ти създадохме толкова проблеми! - допълни Кейлъб докато той и останалите младежи се приближаваха към пациента.

Брейди въздъхна и все пак им се усмихна някак меко. Не можеше да им се сърди - двамата бяха сред най-близките му роднини. Но пък появата на тях и на другите трима тук го изненада.

- Вие... не трябва ли да сте на виртуалните игри в зала Б? - попита ги.
- Ти шегуваш ли се? - отвърна Дайами и го потупа по рамото. - Да се занимаваме с някакви игри беше последната ни мисъл, когато дойдохме в училището и Джени ни каза какво е станало.

Съученикът-пациент изгледа и него, и останалите с признателност. Всъщност, във въпросните момче и момиче, чиито имена още не сме споменали, той се загледа с друг тип интерес.

- Здравей, Хоуп... - поздрави той младата дама, която бе червенокоса и синеока красавица с фина, изваяна фигура. - Не мога да повярвам, че с теб не сме се засичали, откакто се върнах в града. За сметка на което, разбира се, дочух, че през лятото са се случили... интересни неща в живота ти - при последните си думи нямаше как да не погледне заинтригуван и към тъмнокосия, добре изглеждащ младеж с кафяви очи до нея.

- Така е. Нека ти представя Харисън! - възкликна момичето и прегърна през рамо въпросният непознат, с когото очевидно си бяха доста близки. - Приказният принц в моя живот!

- Позапознаха ме вече с, действително, вълнуващата история около него и Запознанството ви - каза Брейди и, вече в някак по-приповдигнато настроение, се изправи и пристъпи крачка към въпросния друг тийнейджър, за да се здрависа и с него. - Здравей, приятно ми е. Аз съм Брейди.

- И на мен ми е приятно. Харисън - отвърна любезно другото момче.
- Дочух, че са те записали в нашия клас?
- Да, за радост успях да мина приравнителния изпит и ще имам възможността да наваксам с обучението, което изпуснах последните години поради... непредвидени обстоятелства - каза той, споглеждайки се подсмихнат със своята любима, с която си припомниха едно и също.

И не само те.

- Появата на Харисън в училището предизвика голямо вълнение за доста хора,

които през лятото бяха дочули за вълнуващата му история измежду различни светове, в която и някои като моя милост, Хоуп и Дайами имаха шанса да участват до известна степен - каза Кейлъб, поглеждайки ведро към Харисън, а после връщайки погледа си и към Брейди. - С което искам да те уверя, скъпи мой племеннико, че вниманието на училището вече не е съсредоточено върху омразата към теб.

- Да... само е съсредоточено върху това някои да ме съжаляват задето бях поредния слабак, ступан от Лойд Терънс - Брейди отново се върна към саркастичния си тон, допълнен от самоирония.

- И това ще се забрави, споко... - махна с ръка Тод. - Като всички други временни вълнения в гимназията!

Брейди не беше съвсем сигурен, но му се искаше да вярва, че ще бъде така. А за да си позволи да се поразсее дори още повече, в следващите минути той се съгласи на предложението, което неговите близки и приятели му отправиха - всички да отидат в едно приятно новооткрито заведение до училището, за да пийнат нещо разхлаждащо и да си поприказват по различни теми, различни от последствията от купона у Савана Гордън. И след като всички си взеха 'довиждане' с все тъй позитивната на вид д-р Ланкастър, те сториха точно това.

Престоят им в действително доста уютното семейно кафене на име 'Jade&Jace', чиито собственици бяха симпатични мъж и жена в напреднала възраст със склонност да са много приказливи, продължи около час и половина. В края му всички тийнейджъри се отправиха в различни посоки - като Брейди пожела сам да се прибере към дома си, въпреки предложението на някои от тях да му правят компания.

Младежът имаше нуждата да остане за известно време сам. Да се поразходи из големия град и отново да помисли над настоящата ситуация в живота си - но без този път да е пряко афектиран от случилото се в гимназията същата тази сутрин и без някой от тогавашните фактори да му влияе.

Това се оказва непосилна задача, защото му бе писано именно на един ъгъл в близост до училището да се срещне очи в очи с една тясно обвързана с този случай млада дама, която и сега умееше да го кара се разтрепера...

Савана Гордън бе там, на няколко крачки от него, прибираща се пеша към своят собствен дом след като си беше тръгнала по-рано от въвеждащите игри - тъй като такова нещо като колата бе забранено и на нея покрай суровото ѝ наказание заради дивия купон. Но и този път, също като в онези секунди по-рано същата сутрин, нейното изражение не подчертаваше типичната ѝ дистанцирана и някак превзета физиономия спрямо момче като него. А, колкото и странно да звучеше, то, също като израженията на Кейлъб и Тод от по-рано, изразяваше по-скоро... вина.

- Брейди... - прошепна тогава момичето и се нареди да пристъпи към младият наследник Ейбрамс, но той, все още изпълнен с огорчението от нейната незаинтересованост от случващото се с него сутринта, се отдръпна и я изгледа студено.

- Не мисля, че имаме за какво да си говорим - каза той.

- Има - каза тя и го спря тъкмо когато той се канеше да я подмине. - Брейди... аз... ужасно съжалявам за това, което ти се случи...

- Нима? - отвърна ѝ намръщен младежът. - Не си личеше много да съжаляваш, когато ти виках за помощ.

- Тогава си нямах и представа колко жестоки се канят да бъдат с теб Лойд и другите момчета! - извика Савана. - Очаквах, че просто искат да те сплашат с думи, но не предполагах, че ще достигнат до други форми на насилие...

Тя си позволи да изгледа надписа Смотаняк-предател', които все още се забелязваше леко на челото на момчето, въпреки усиленото търкане със специален спирт в кабинета на д-р Ланкастър. Междувременно Брейди побърза отново да я контрира иронично:

- О, да, понеже училищните вандали да те сплашат е най-якото нещо, с което някой тийнейджър да започне учебната си година!

- Не можеш да отречеш, че има защо половината гимназия да те гледа накриво! - Савана си позволи също да заеме отбранителен тон.

- Нима? Значи се предполага, че аз съм виновния задето баба ми, с цялата й консервативност, държи на реда и нямаше как да си затвори очите пред лудия забранен купон, който си бяхте спретнали... пардон, който си бяхМЕ спретнали, тъй като за жалост и аз се бях навил да се включа?

Гузното изражение на лицето на Савана се върна.

- Е, добре, може би малко прекалихме с обвиненията към теб. Но предполагам, че все трябваше да си избием яда на някого, тъй като няма как да се отваряме на нахалната ти баба, бутаща си носа там, където не й е работата.

- Не говори така за нея! - за първи път Брейди повиши тона си към Савана *чак толкова*. - Баба Рут може и да секна прекарването ни, но нямаш право да говориш по такъв начин за нея! Защото въпреки всичко корените на нейните действия са обвързани със загриженост за хората, на които държи!

Може би чак сега Брейди сам осъзна този факт. А Савана, макар и да не изглеждаше съвсем съгласна, реши да не задълбава темата, а да се върне към по-мекия тон:

- Както и да е... Не можем ли просто да загърбим всичко това и... да започнем на чисто? Казах ти - наистина съжалявам за онова, което Лойд и бандата му ти причиниха. Кълна се, че в мигът, в който те видях там, в онази стая, тъй свит, наранен и унижен от тях... това ме накара да съжаля горчиво, че не съм възпрепятствала този случай навреме. И да осъзная, че всъщност държа на теб повече, отколкото си мислех. Моля те, Брейди, повярвай ми... Аз... не искам с теб да гледаме лошо един на друг...

Тя положи двете си ръце на рамената на младият мъж. А самият той не можеше да повярва, че получаваше толкова топло отношение от страна на нея - инак странящата от момчета като него Савана Гордън. Момичето, по което бе луд откакто се помнеше проявяваше към него изненадващо желание за близост - което си личеше и по особените проблясъци в погледа й.

Но, макар и изкушен, Брейди, иронично, още не се чувстваше готов да откликне на нейното желание. Не и сега.

Но не беше готов и да я отхвърли напълно.

- Нека не говорим за това точно сега - рече тихо той и отново се отдръпна леко от нея. - Твърде... твърде скоро е... Имам нужда да бъда сам...

Рече, преглътна тежестта на гърлото си и се извърна на другата страна. Остави Савана сама там, на онзи тротоар при ъгъла на сградата, да наблюдава отдалечаването му с натъжен поглед, но без да се чувства способна да го спре...

Не и сега.

Гората Ашдаун, макар и намираща се не много далеч от днешния метрополисен вид на Лондон с цялата му динамичност и футуристичност, и до днес не бе изгубила своя чар, вдъхновил автора на "Мечо Пух" да създаде свой литературен еквивалент на това място.

И все пак, технологичната напредналост именно на град като Лондон бе помогнал на четирима от нашите герои - Селесте, Трой, Амбър и Тифани - да достигнат до тази точка от широкия свят сравнително бързо, без да им се налага да разчитат на не най-бързата към днешна дата транспортна функция на самолета. Няколкото публични телепортатора, разположени на централни точки из мегаполиса, от край време предоставяха значително по-удобната услуга, с която пренасянето от Кънектикът до Съсекс се осъществяваше само за по-малко от минута - като изключим неминуемия процес по чакане на опашки, разбира се, който обаче четиримата герои бяха успели да прескочат благодарение на статута на единия от тях като агент на ФБР. Всъщност, интересен факт бе, че именно на Амбър бе и заслугата за това в последните години телепортаторите да се превърнат в ежедневие за американците, тъй като именно по време на мандата си като президент на САЩ тя бе спомогнала въвеждането на тази иновативна функция в страната.

Нейните познания бяха и тези, които успешно ориентираха всички, че най-качествен напредъкът им по случая щеше да бъде ако използваха телепортатора в най-южната към днешна дата официална точка на Лондонския метрополис - Кейтъръм - чиято десетилетна слава в бизнеса с мощни, иновативни коли допълнително се яви от полза на четиримата герои, за да достигнат те до гората Ашдаун за отрицателно време след пристигането си в Англия.

И ето, че още в ранния следобед на същия този ден трите жени и единият мъж вече пристъпваха из живописните обособени пътечки на това приказно място. Не бе никак странно, че местност като тази на Ашдаун имаше силата да вдъхновява творци като Алън Милн да създадат най-значимите трудове на живота си - дори и днес, когато този район от Съсекс вече малко или много се бе превърнал в атракция за хора от цял свят, любопитни да се разходят из дома на Мечо Пух и неговите приятели, горичката никак не бе изгубила омайния си чар. Чарът на Гората от Сто Акра.

Но сега, когато героите ни вече се намираха тук, главният въпрос по-скоро беше от къде следваше да започнат търсенето си?

Отговори, разбира се, отново се опитаха да намерят в съня на Селесте.

- Такаа... Освен приказки за *конфиденциалното*, какво друго важно знаем за разговора на Мечо Пух и Кристофър Робин? - зададе като тема за размисъл Амбър.

- Може би основната друга тема бе тази за *момичето с шарените коси* - каза Селесте. - Която обаче също малко или много е обвързана с *конфиденциалното*, както каза момчето.

- Момиче, което живее в *къщичка в гората* - каза замислен Трой, прокарайки пръсти пред наболата си през последните дни брада. - Вероятно не става въпрос за някоя от къщичките на героите от историите за Мечо Пух, защото, поне доколкото съм запознат, такова момиче в тях няма.

- Да, най-вероятно споменаването ѝ е по-скоро някаква следа, по която трябва да вървим - предположи Тифани. - Дали е известно из гората да има някаква подобна къщичка?

- Не и известна такава. Всъщност, не и *позволена* такава - отговори Амбър. - От години гората Ашдаун е защитен обект - не само заради нейната културна стойност покрай "Мечо Пух", а и заради открития неотдавна в трудно проходимите южни райони съвсем нов нетипични за местността удивителен вид канарчета 'Гуту'. Красиви сладкопойни птици, отличаващи се с по-големия си размер от обичайните канарчета, а и с... необичайно пъстрия си цвят.

И тя, и останалите едновременно се спряха на едно място и се спогледаха с изцъклени погледи. И с една и съща идея, който ги обзе.

- Пъстри канарчета... - прошепна първа Амбър. - *Шарени* канарчета!

- Дали е възможно *момичето с шарените коси* да е някакъв вид символика за *тях*? - почуди се Тифани.

- Би било напълно логично, всъщност - каза Селесте, която като че бе предопределена да усеща някои нюанси от случая със съня си по-различно от другите - и това сега я караше да бъде сигурна, че трябваше да заложат на тази теория. - Нека да отидем до мястото, на което е бил открит въпросния вид канарчета, за да проверим.

- Там е въпроса... Както казах - мястото, на което са били открити е доста трудно проходимо и обикновените посетители не навлизат в него - отбеляза Амбър, но бързо допълни. - Ние, разбира се, не сме обикновени посетители, тъй че е напълно в реда на нещата да се отправим и към това предизвикателство.

- А и не е като някои от нас да не бяха замесени в това приключение именно по време на прехода си из трудно проходима гора - подметна Тифани, подсмехната, сетне въздъхна. - Ех, жалко, че заради турнето си и Питър не може да е с нас тук сега. Поне в колата успяхме да се чуем с него след концерта му в Сидни.

- Когато всичко това приключи може да отскочим на някой от следващите му концерти - имам отчаяна нужда най-накрая да разпусна с малко музика след цялото това напрежение напоследък! - отбеляза Амбър и също отдели въздишка. - Само да приключи... и да върнем Матео и Тайен...

Селесте, Трой и Тифани станаха свидетели на един от малкото случаи, в които тази инак силна и корава жена се показва разчувствана. С натъжен за съпруга си поглед, тя погледна някъде надолу, в произволна точка, а една сълза пожела да бликне в лявото ѝ око. Амбър обаче бързо стисна зъби и не ѝ позволи да потече, а тези няколко мига на слабост всъщност я заредиха с нов устрем за разплитането на случая.

Тя погледна към другите си трима спътници в това приключение и рече:

- Да отиваме към момичето с шарените коси и нейната къщичка.